

„Z Aleppa do Berlína: bratři na útěku před občanskou válkou“

Před námi se rozkládá 2,5 milionu km² Středoziemního moře. Šestice mladých Syřanů – čtyři bratři a dva jejich kamarádi – prchá před občanskou válkou, která zuří v jejich vlasti. Po 15 hodinách se na obzoru objevují dvě lodě: italská pobřežní stráž. Migranti s radostí volají „Itálie“. Poté jsou převezeni na ostrov Lampedusa. V přijímacím středisku této výspy italského území je zjevné, jak velký je příliv emigrantů. Z Lampedusy jsou bratři převezeni za pomoci italských orgánů na Sicílii, kde jsou propuštěni na svobodu. Nastoupí do prvního vlaku, který jede na sever do Milána. Zde se s nimi poprvé setkávají reportéři rozhlasové stanice Hlas Ameriky. Bratři působí v kontrastu s prostředím výstavní architektury milánského hlavního nádraží nervózně, vyčerpaně a ustrašeně. Nejstarší bratr začíná vyprávět příběh o jejich putování.

„Uprchli jsme do Jordánska, z něj pak do Alžírsko. Potom jsme se dostali ilegálně do Libye. Pět dní nám trvalo, než jsme přešli poušť. Bylo to hrozné. Pět dní na pokraji smrti. Dostali jsme se do Tripolisu, z něj pak do Sabráty. Tam jsme měli celkem dost problémů, protože nás okrádali převaděči. Pak se nám podařilo utéct a dostat se na člun směřující na Lampedusu.“

Nejstarší bratr popsal, že plavba člunem byla ještě horší než válka doma. „Byla to plavba smrti. Tvůj mozek v takových chvílích přestává myslet. Nemyslíš už na nic a na nikoho, ani na sebe. Během takové cesty přežíváš minutu od minuty. Je to velmi zvláštní pocit.“

Čtyři bratři a dva jejich kamarádi jedou nočním vlakem do Německa. Otec bratrů již žije v Berlíně, kam se chtějí dostat. Jejich matka zůstala v Sýrii.

„Svou budoucnost v Sýrii jsme už ztratili. Doufáme, že ji prozatím nalezneme v Německu, a snad se situace v Sýrii zlepší a budeme se tam moci opět vrátit“.

Do odjezdu vlaku zbývá jen několik málo minut, a tak chvatně sbírají svých pár věcí a směřují k nástupišti. Reportéry Hlasu Ameriky prosí, aby je nenatáčeli, jak nastupují do vlaku. Podle práva EU musí uprchlíci požádat o azyl v první zemi, do níž vstoupí. Policie totiž občas prohledává vozy vlaku a posílá migranty zpátky do Itálie. V tomto vlaku se bude rozhodovat o jejich dalším osudu. Dva dny o nich nemáme žádné zprávy. Pak reportéři Hlasu Ameriky obdrží textovou zprávu: bratři dojeli do Mnichova. Po noci strávené v uprchlickém středisku směřují dále do Berlína. Ve vlaku se nám podařilo se opět sejít. Byla to pro nás velká úleva a měli jsme radost. „Už se nemůžu dočkat, až se po šesti letech odloučení znovu shledám se svým otcem. Doufám, že se snad brzo uvidím i se svou matkou a celá rodina bude zase pohromadě.“

Nejstarší bratr poslal Hlasu Ameriky video, jak se bratři vítají se svým otcem na nástupišti berlínského nádraží. V migrační krizi, kterou Evropa prožívá, je bezpočet pohnutých lidských osudů. Nebude snadné ji vyřešit. Avšak přinejmenším pro tyto bratry a jejich kamarády měl útek před válkou a strastiplná cesta pouští a přes moře šťastný konec.